

jsou promlčeny. Dlužným pojistným jest pak podle hořejších vývodů toliko pojistné připadající za trvání pojistného poměru na dny, kdy pojištěnec pracoval a měl mzdu. Vytýká-li stížnost, že K. měl přerušeni práce B.-ovy pojišťovně ohlásiti, dlužno proti tomu uvést, že opomenutí pořádkové povinnosti odhlašovací, normované v § 17, může se zaměstnavatel podle přirozené povahy věci dopustiti jen v příčině zaměstnání, kterého u pojišťovny přihlásil, ježto odhláška předpokládá přihlášku. Logicky nelze odhlašovati někoho, kdo ještě nebyl ani přihlášen (srov. nář. Boh. A 9255/31 a 9311/31). Nebyl-li Josef B. Františkem K. odhlášen, nelze z toho dovozovati, že by pojišťovna byla již proto oprávněna předepsati mu nemocenské pojistné i za ty dny, kdy B. nepracoval a mzdy neměl.

Rovněž tak nelze takové oprávnění pojišťovny dovoditi ze zanedbání povinnosti, uložené zaměstnavateli v § 19, i kdyby bylo lze míti za to, že ustanovení tohoto paragrafu v daném případě bylo by možno použití, ježto ani § 19 na zanedbání stanovené tam povinnosti sankce nemá a nemá ji ani žádná jiná norma zák. č. 221/24.

Č. 9460.

Pojištění nemocenské. — Řízení správní: Po 1. červenci 1926 není min. soc. péče příslušno rozhodovati věcně o odvolání podaném z rozhodnutí zsp-é, schvalujícího rozhodnutí osp-é stran náhrady podpůrného nákladu.

(Nález ze dne 5. listopadu 1931 č. 16.143.)

Věc: František D. v Ch. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Osp v T. uznala na žádost okr. nemoc. pojišťovny tamže z 1. prosince 1926 výměrem z 10. ledna 1927 st-le povinným, aby jí nahradil podle § 32 nem. zák. ošetřovací výdaje v částce 1491 Kč 18 h, vzniklé ošetřováním Aloisie T. Odvolání st-lovu z výměru toho podanému zsp v Brně rozhodnutím z 25. ledna 1927 nevyhověla v podstatě z toho důvodu, že na přihlášce byl uveden jako den vstupu T.-ové do zaměstnání den 17. května 1926, a přihláška tato došla k pokladně dne 22. května 1926, tedy opožděně; povinnost zaměstnavatele k náhradě podpůrného nákladu, učiněného pokladnou za osobu opožděně přihlášenou, jest odůvodněna § 32 nem. zák. K rozhodnutí tomu bylo připojeno poučení, že se lze z něho odvolati k min. soc. péče.

Nař. rozhodnutím min. soc. péče potvrdilo toto rozhodnutí z jeho správných důvodů. — — — —

Uvažuje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, musel se nss, třebaže mu stížnost svými námitkami nedává k tomu podnětu, z povinnosti

úřední zabývati především otázkou, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem kompetentním. Jak ze shora vyličeného děje vysvítá, okr. nemoc. pojišťovna v T. uplatnila proti st-li nárok na náhradu podpůrného nákladu, učiněného na jeho zaměstnankyni podáním z 1. prosince 1926. Spor o tuto náhradní povinnost st-lovu byl tedy zahájen a správními úřady rozhodován po 1. červenci 1926, tedy již za platnosti zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb., který podle § 148 odst. 3 zák. z 10. června 1925 č. 148 Sb. nabyt účinnosti dne 1. července 1926. § 239 zák. č. 221/24 ustanovuje pod nadpisem: »Rozhodování politických úřadů« toto: »O opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění (§ 189) náleží rozhodovati politickým úřadům, pokud rozhodování není přikázáno soudům. V poslední stolici je příslušné min. soc. péče. Proti rozhodnutí druhé stolice, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí první stolice, není opravného prostředku.« Z těchto kompetenčních ustanovení plyne, že po 1. červenci 1926 bylo min. soc. péče příslušné rozhodovati v případech, přikázaných do kompetence politických úřadů, o opravných prostředcích podaných do rozhodnutí druhé stolice jen tehdy, nepotvrdila-li druhá stolice rozhodnutí stolice první. Naproti tomu rozhodovací kompetence min. soc. péče jako stolice opravné byla podle 2. odst. § 239 cit. zák. vyloučena, byla-li rozhodnutí I. a II. stolice konformní.

V daném případě potvrdila druhá instance úplně rozhodnutí instance první, pročež proti jejímu rozhodnutí podle právě cit. předpisu opravného prostředku již nebylo. Chyběl tedy zákonný předpoklad pro kompetenci min. soc. péče, aby jako třetí instance o odvolání k němu podaném mohlo rozhodovati.

Druhého odstavce přechodných ustanovení § 282 zák. č. 221/24, podle něhož předpisů tímto zákonem zrušených (srov. § 70 zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z.) jest i nadále použití při rozhodování podání, stížností a odporů, jež byly podány nebo zahájeny přede dnem, kdy nabudou účinnosti ustanovení tohoto zákona o nemocenském pojištění, použití nelze, poněvadž podání okr. nemoc. pojišťovny v T., kterým spor o náhradu podpůrného nákladu byl zahájen, došlo u osp-é v T. podle jejího podacího razítka dne 2. prosince 1926, tedy až po dni 1. července 1926, kdy zákon č. 221/24 nabyt účinnosti.

Podle toho, co bylo uvedeno, nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k věcnému vyřízení odvolání k němu podaného nekompetentním, a mělo býti proto žal. úřadem jako nepřipustné odmítnuto. Leč žal. úřad nemohl by se omeziti jen na toto odmítnutí, nýbrž měl povinnost v odpor vzaté rozhodnutí, obsahující nesprávné poučení o přípustnosti odvolání z něho k min. soc. péče, jímž se strana řídila, ex offio zrušiti a naříditi II. stolici, aby straně vydala rozhodnutí nové se správným poučením o opravném prostředku (srov. nál. Boh. A 3234/24, 4105/24, 5543/26 a j.). Poněvadž se tak nestalo, způsobena byla vada řízení, a to vada podstatná, neboť st-li způsobila procesně-právní újmu, že místo, aby podal do konečného rozhodnutí II. stolice stížnost k nss-u, podal nepřipustnou stížnost k žal. min.